

„Měl jsem si přinést deštník,“ utrousil jsem.
„Elliot, takhle se u stolu chovat nebudeš,“ pokárala ho máma.

„Ale ten guláš je hnus –“ začal.
„Už ani slovo,“ přerušila ho máma našťavaně.
„Asi jsem tu chuť úplně netrefil,“ uznal táta.
„Jakou chuť?“ pošeptal jsem Elliotovi. Guláš totiž chutnal jako zatuchlé ponožky.
„Jezte, kluci,“ pobídla nás máma. „Je úžasně sytý.“
Elliot tiše zamumlal: „Radši bych jedl vlastní holuby než tátův guláš.“

„Víš co?“ odpověděl jsem šeptem. „Asi bych taky radši jedl tvoje holuby.“

19:15

„Dal bych tátovi padáka,“ oznámil mi právě Elliot.
„Po jednom dni?“
„Jo, je k ničemu. Věděl jsem to hned od začátku. Tátové prostě nemají být mámy.“

Ranní požár

19:35

Celou věčnost – dohromady dvacet minut – jsem se snažil napsat referát z dějáku. Ale už mě bolí ruka, a mozek taky. Musel jsem přestat kvůli svému zdraví.

Potíž je v tom, že ten referát jsem měl už dávno odevzdat. A co hůř, můj učitel na děják, pan Buback, kterému všichni říkají Bubák, je současně zástupcem ředitele. A je děsivější než Godzilla. Třeba dneska, kdy jsem mu slušně vysvětlil, proč mu zřejmě odevzdám referát z dějáku o trošku později, okamžitě zaťal zuby jako rozzuřený buldok a vyštěkl: „Hned zítra ráno ho chci mít na stole a pevně doufám, už kvůli tobě, že bude vynikající.“

Já si nedělám naděje, že bude vynikající. Nebo aspoň průměrný. Ale fakt za to nemůžu, protože jsem